

Въ планината да иде,
 Юначенъ татка да виде . .
 Редомъ да ми се наредатъ
 Два чернооки юнака,
 Двама сѣрдцати войводи,
 Да прѣкрѣстосатъ балкани
 И селски вити поляни,
 Бащина земя да спасятъ
 Отъ народнитѣ душмани . .“

Дѣждъ плискаше на двора, като изъ вѣдро.
 Свекърва ѝ хѣркаше тамъ наблизу отдавна дѣл-
 боко заспала. Салъ младата жена преде и тихо пѣе. .

Нѣкой потропа на вратата. Кучето силно из-
 лая и изведнажъ
 пакъ млѣкна.

— „Дали не сѣх
 турци?“ Македо-
 нката сложи дѣ-
 тето въ люлчи-
 цата и сграби
 пушката.

— Ще стрѣ-
 лямъ. Жива нѣ-
 ма да се прѣдамъ
 на тия скотове“ ..
 си каза тя и мрач-
 ни мисли нахлуха
 въ главата ѝ.

Доближи се до
 вратата и се ос-
 луша . . .

— Милено! се
 обади я сенъ
 мжжки гласъ.

— Ахъ, Богдане,
 миличкий! ми мж-